

[Clara Munck.]

er forbundet med lægetilsyn og tandpleje, nu bliver indregnet som driftsudgifter, og det må man da også hævde er et fuldt sagligt grundlag. Jeg har nævnt de ting, der går uden for driftsudgifterne. Dertil hører lægetilsyn og tandpleje selvfølgelig ikke, for det er et led i den behandling, børn bør have, når de er i en institution hele dagen. Derfor finder jeg også dette sagligt velbegrundet.

Når man så taler om vanskeligheden ved at have sit barn i en institution, også hvis man har mere end ét barn, burde vi vel også her, som vi nævnte det før i forbindelse med pensionisterne, sige, at så burde man have taget det spørgsmål op, da man gennemførte det generelle børnetilskud. Ingen familie får i dag færre penge end de 1.100 om året til et barn, uanset de økonomiske vilkår. En enlig forsørger får ekstrabeløbet som godtgørelse for skat, men det spiller jo også ind i familiens samlede budget. Der er altså givet børnetilskud, vi ikke har kendt før, og derfor er det ikke irrelevant at tage det spørgsmål op, hvilke økonomiske forpligtelser der påhviler forældre, der bruger sociale institutioner.

Men så kommer vi til, at vi har nogle meget vide rammer for de halve og hele fripladser. Det er sådan i dag, at hvis indtægten ligger under 15.000 kr., får man hel friplads. Det bliver stærkt indskærpet fra socialministeriets side. Er indtægten mellem 15.000 og 30.000 kr., indskræpes det lige så stærkt, at man bør tildele halv friplads. Jeg har forstået af socialministerens fremsættelse, at man vil stille forslag om, at disse grænser ændres.

Nu blev det sagt i forbindelse med behandlingen af et andet af socialministerens forslag, om socialministeren overhovedet tænkte på kommunerne. Det vil jeg gerne tage op i denne forbindelse. Jeg erindrer socialministerens sidste cirkulære af 20. marts 1970, der var en overraskelse for kommunerne, idet socialministeren uden forhandling fastslog tallene 15.000 og 30.000 kr. Jeg kunne godt tænke mig, at man, når man foretog en sådan ændring, drøftede det med bl. a. de kommunale organisationer. Det er nemlig sådan, at hvis man giver halve og hele fripladser, er det fuldt ud en kommunal udgift; der er ikke noget, der hedder refusion, når kommunen for så vidt overtager

denne betaling. Derfor vil jeg meget bede om, at man tager lidt hensyn til kommunerne, når man fastsætter takster på cirkulærevise. Det er jo ikke noget, vi rigtig har vidst noget om, mens vi har behandlet lovforslaget.

Vi kan tilsige støtte til dette forslag. Vi mener, det er en naturlig udvikling, at vi en gang imellem må se på byrdefordelingen. Vi finder det også naturligt med den aktivitet, der foregår i øjeblikket, hvad angår børneinstitutioner. Jeg skal derfor, selv om det egentlig ikke vedrører selve lovforslaget, slutte med et spørgsmål til ministeren: hvornår kan vi få en friere mulighed i kommunerne for at etablere nye institutioner? Det, jeg tænker på, er, at statsministeren i åbningstalen den 6. oktober sagde, at man skulle fortsætte udbygningen af sociale institutioner, og udtrykkelig pegede på, at det skulle ske gennem forenkling af administrationen, ved oprettelse af den særlige byggeadministration under socialstyrelsen, og — her kommer det, jeg efterlyser — ved decentralisering af administrationen i forbindelse med etablering af børnehaver og vuggestuer m. v. Derom må jeg sige, at det er en tung gang, vi har gået fra kommunernes side, når vi har passeret alle instanser. Jeg tror, vi ville blive glade, hvis socialministeren ville prøve at få fremmet denne sag. Som sagt er jeg heller ikke som kommunalpolitiker nervøs for, at dette forslag ikke vil blive modtaget i den ånd, hvori det er stillet. Vi må være åbne for ændringer, også på det økonomiske område, og derfor kan jeg give den konservative gruppes tilslutning til, at forslaget fremmes.

Eva Ree: Det fremgår ret klart, at det er ubehageligt at skære ned på statens udgifter. Jeg tror også godt, vi kan blive enige om, at det er de færreste, der kan lide ekstra udgifter. Det lovforslag, som socialministeren har fremsat her, om ændrede betalingsbetingelser for ophold i vuggestuer og børnehaver, rummer begge dele: både en forhøjelse af forældrebetalingen på gennemsnitligt 5 pct. og en besparelse på statens udgifter på ca. 50 mill. kr.

Jeg skal ikke repetere de satser, der ifølge lovforslaget vil komme til at gælde fra 1. april 1971. Jeg vil hellere nævne, hvad man betaler for øjeblikket. Man betaler i langt de